

 Lapinas
ir **Zuikė**
Iki pasimatymo

Sylvia Vanden Heede
su Thé Tjong-Khing
piešiniai

Alma littera

LAIŠKAS UKUI

Pats vidurvasaris.

Lapinas ir Zuikė guli saulėje.

Labai karšta.

Zuikė užsidėjusi kepurę su snapeliu.

O Lapinas – ne.

Jis raudonas kaip vėžys.

– Išstepk mane aliejum, – paprašo jis.

Zuikė atsidūsta.

Ji visai nenori.

Taip patogiai guli.

– Nagi, Zuike, nagi! – zirzia Lapinas.

Bet Zuikė tikrai nenori.

– Tada pats išsitepsiu, – niurna Lapinas.

Jis ima butelį aliejaus

ir pila sau ant pilvo.

Brrr! Kaip šalta!

Lapinas visas aliejuotas.

Jo kailis sulimpa.

Tik nugaros neišsitepa.

Jis jos nepasiekia.

– Zuike!

Zuikė, ar pasieki savo nugarą?

– O kaipgi? Pažiūrėk!

Ir ji parodo.

Keista.

Zuikė pasiekia nugarą.

O Lapinas – ne.

– Tu storas, Lapine.

Daug storesnis už mane.

Todėl ir nepasieki.

– Storas? Aš nestoras!

Mano stambūs kaulai, – sako Lapinas. –

Esu pilnokas, esu apvalainas,

o apvalumai – gražu.

Gerai jaučiuosi savam kaily.

– Gerai jautiesi savuos taukuos! – juokiasi Zuikė.

Pajuokavo.

Bet Lapinas nesijuokia.

Atrodo toks įsižeidęs!

Zuikė jau gailisi savo žodžių.

– Ak, Lapine, duokš man tą butelį.
Išstipsiu tau nugarą, – meiliai sako ji.

– Ei, Lapine! Ei, Zuike! – netikėtai
pasigirsta balsas.

Tai pelėdžiukas Ukas.
Jis tupi savo medyje
ir mojuoja jiems pro langą.

– Kaip keista, – sako Zuikė.

– Labai keista, – pritaria Lapinas.

Nuo to laiko, kai gavo kiaušinį,
Ukas nenori nieko matyti.
Jis pernelyg užsiėmęs – peri.
Dieną naktį tupi ant kiaušinio.
Perėti – sunkus darbas.
Daugiau niekam nelieka laiko.

– Labas, Ukai! Gal skyla tavo kiaušinis? – klausia Zuikė.
Ukas purto galvą.

– Ne, ne.

Dar per anksti.

Jis gailiai atsidūsta.
Koks jis liūdnas!
Ir koks išblyškęs!

Negi serga?

– Ar kas nutiko? – sunerimusi klausia Zuikė.

– Och, – teatsidūsta Ukas.

Tada greitai užveria langą.

Jis nenori,

kad Lapinas ir Zuikė pamatytų jo ašaras.

Zuikė pašoka.

– Eikim pas Uką, – nusprendžia ji. –

Tuojau pat!

Manau, jam reikia pagalbos.

Eime, Lapine! Paskubėkim!

– Gal pakvaišai? – klausia Lapinas. –

Ar nemoki skaityti?

Nematai, kas ten parašyta?

Jis parodo į Uko medį.

Ten kabo lentelė.

Bet Zuikēs jau nēra.
Tad ir Lapinas eina.
Taip reikia.
Juk nepaliks Zuikēs.

- Kas skambins: tu ar aš?
- Tu. Aš nedirštu.
- Ne, tu!
- Tai buvo tavo mintis!

Nei Lapinas, nei Zuikē neskambina.
Ukas juos ir taip girdi.
Jis tyliai praveria duris.

– A, čia jūs.

Užeikit.

Valykitės kojas ir netriukšmaukit.

Nepažadinkit mano kiaušinio.

Jau ir taip viskas blogai.

Zuikē nori paklausti, kas yra blogai.

Bet nediršta.

Gal kiaušinis sudužo?..

Ne, ne! Visa laimė,
kiaušinis sveikas.

Jis guli dėžėje.

Didelis ir baltas.

Tiesiog nuostabus.

Zuikė jį apžiūri,

Lapinas paliečia.

– Neliesk! – suklykia Ukas. –

Patrauk savo riebias letenas!

Lapinas išsigąsta.

Jis netenka amo.

– Riebias? Aš riebus? – mikčioja jis. –

Aš neriebus!

Mano stambūs kaulai.

Bet aš neriebus!

– Riebus, riebus!

Riebus nuo galvos iki kojų! – šaukia Ukas. –

Ir tu, Zuike!

Nelįsk prie mano kiaušinio!

Čia mano kiaušinis.

Girdi? Mano!

Ukas rėkia kiek gali.

Lapinas ir Zuikė pasijunta nejaukiai.

– Žinoma, kad kiaušinis tavo, – sako Zuikė. –
Jį gavai iš Cypo.
Ar prisimeni?
Tada taip džiaugeisi!

Ukas linkteli.

– Jį atsiuntė paštu,
nes Cypas keliauja, – sako dabar ir Lapinas.
– Prie jo buvo laiškėlis, – priduria Zuikė.

Ukas linksi ir linksi.

– Tiesa, – atsidūsta jis. –
Bet kas buvo tame laiškėlyje?

– Ir ne taip, – sako Zuikė.
Ji gerai pagalvoja.
Cypas nėra labai iškalbus.
Ir rašyti nemoka.
Jis moka tik vieną žodį.
Tai kokį žodį jis parašė?
Staiga Zuikė prisimena.

– Taip ir buvo!
Trys „ko“
ir trys bučiniai! – džiūgauja Zuikė.

Bet Ukui visai nelinksma.
Jis dar labiau pravirksta!
– Matai? – aimanuoja jis. –
Tai bėda, tikra bėda!

Zuikė ir Lapinas nieko nesupranta.
Kas nutiko Ukui?

– Ei, Lapine! Žiūrėk!
Ten guli laiškas! –
šnibžda Zuikė Lapinui į ausį. –
Gal Ukas dėl jo verkia?

Lapinas pašnairuoja.
Ir juokiasi iš Zuikės.

– Verkti dėl laiško?
Negali būti, Zuike!
Gauti laišką kaip tik smagu!
Jis suteikia tiek džiaugsmo!
– Kartais taip, o kartais ne, – dėsto Zuikė.

Ir paima laišką.

– Adresas teisingas, – taria Lapinas.
– Ne jis svarbiausias, – paaiškina Zuikė. –
Svarbu, kas parašyta laiške.

